

Wat we zelf doen, doen we beter!

Noël Slangen – augustus 2018

De Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) lanceert een campagne met de 'Z' van zorg en de baseline '*Zorg voor de mens centraal, begint lokaal*'.

Vanuit de VVSG geloven wij dat sterke en warme zorg lokaal begint. Samen met de lokale besturen willen we blijven strijden om de mens centraal te stellen binnen de zorg.

In deze campagne vragen wij verschillende betrokkenen om hun kijk op publieke zorg te geven, elk vanuit hun eigen invalshoek.

In dit opiniestuk laten wij **Noël Slangen**, columnist bij Het Belang van Limburg en De Standaard, aan het woord. Hij geeft zijn mening over de actor- en regierol van de lokale besturen.

'In de oerdagen van de Vlaamse staatsstructuur, toen de dieren nog spraken, was het bon ton om te stellen dat alles beter zou gaan, als we het maar zelf mochten doen. Intussen zijn de dieren het spreken

verleerd en beschikt Vlaanderen over meer bevoegdheden dan het federale niveau. En inderdaad, bij het overgedragen van bevoegdheden werden die beter aangepakt dan voorheen. Enerzijds waren er die bevoegdheden waarbij er duidelijk verschillende situaties of behoeften waren, afhankelijk van de regio. Maar anderzijds en minstens zo belangrijk was dat Vlaanderen van een leeg blad kon starten, en zich daardoor efficiënter en dynamischer toonde dan de vastgeroeste federale structuur.

WIE IS NOËL SLANGEN?

- Noël Slangen is gewezen communicatieadviseur, nu ondernemer en columnist voor Het Belang van Limburg en De Standaard.
- Hij zetelt in het beheerscomité van het Kinder Armoede Fonds van de Koning Boudewijnstichting, is bestuurslid bij Hart voor Limburg en lid van het expertencomité van Inclusie Vlaanderen.

Dat lege blad is intussen volgekrabbeld, en de ruimte die nog rest tussen het krabbelwerk wordt alsmear meer ingenomen door de onbeheersbare drang van het Vlaamse niveau om iedere lokale beslissing naar zich toe te halen. In een aantal domeinen zou zij het initiatief, de ruimte en de

middelen nochtans beter overlaten aan een bestuursniveau dat dichterbij de burger staat. Ik wil het dan in het bijzonder hebben over een thema dat mij nauw aan het hart ligt, namelijk de strijd tegen armoede in het algemeen en kinderarmoede in het bijzonder.

**MAAR HET IS HET LOKALE NIVEAU,
DAT HET BEST UITGERUST IS OM
MAATREGELEN TE NEMEN OP MAAT
VAN ZIJN BEWONERS. EN VOORAL
ALS HET OP ZORG AANKOMT...**

**DE LOKALE POLITICUS HEEFT, OVER
POLITIEKE GRENZEN HEEN OOG
VOOR DE MENS ACHTER DE
BESLISSING.**

Onlangs stelde men vast dat de kinderarmoede bij de allerjongsten allerminst was afgenomen. Nochtans had de Vlaamse Regering zich op de borst geklopt dat ze de kinderarmoede ging halveren. Geen specialist op het terrein vond deze ambitie haalbaar. Ze kregen helaas gelijk. Vlaanderen vond nooit het juiste instrumentarium, of hield zich teveel bezig met initiatieven die eerder op het lokale niveau thuishoorden. De Vlaamse regering heeft nochtans heel wat wapens in handen om kinderarmoede te lijf te gaan: huisvesting, de prijs van energie en water, onderwijs... Maar het is het lokale niveau, dat het best uitgerust is om maatregelen te nemen op maat van zijn bewoners. En vooral als het op zorg aankomt. Waar op Vlaams en federaal niveau politici in de eerste plaats vertrekken vanuit hun partijachtergrond, valt trouwens op dat de lokale politicus, over politieke grenzen heen, eerst oog heeft voor de mens achter de beslissing.

Armoede is een probleem dat maatwerk vergt, waarbij vooral persoonlijke ondersteuning de beste opstap is naar zelfredzaamheid. In kinderarmoede zien we dat de eerste drie levensjaren cruciaal zijn voor de verdere ontwikkeling van het kind. Kinderen in armoede starten op hun vierde levensjaar vaak met een achterstand die zelden ingehaald wordt. Meer nog dan ondervoeding en de medische situatie, zijn het isolement waarin deze kinderen opgroeien, het gebrek aan positieve prikkels en een stressvolle thuissituatie de oorzaak van deze achterstand. Helpen om eerste noden te lenigen, drempels uit de weg te helpen, het leven op orde te krijgen en te connecteren met de samenleving, zijn uitwegen uit deze armoedespiraal. Hiervoor moet op schaal van het individuele gezin gewerkt worden. Enkel het lokale bestuur is in staat om op die schaal te werken, het Vlaamse niveau niet. Vlaanderen zou vooral sterk kunnen zijn in het opruimen van collectieve drempels, zoals het gebrek aan huisvesting, de wurgende belastingen op energie of het beleid waarbij ieder jaar duizenden gezinnen afgesloten worden van water omdat de rekening onbetaald bleef.

Bij uitbreiding stellen we trouwens vast dat de publieke zorgsector op lokaal niveau vaker het beste antwoord is op heel wat zorgvragen. 'Subsidiariteit' is een woord dat men niet enkel in de mond moet nemen wanneer men een beheersniveau wil afschaffen. Het zou de kernwaarde moeten zijn als het op persoonlijke zorg aankomt.

Zorg voor de mens centraal begint lokaal

Met de actie '*Zorg voor de mens centraal, begint lokaal*' brengt de VVSG de sterktes van lokale besturen extra in beeld, zetten we tal van lokale praktijken in de kijker en prikkelen we lokale besturen om verder in zetten op zorg. De komende periode bieden we heel wat materiaal aan via www.vvsg.be/zorg-en-welzijn/publiekezorg. Kom dus regelmatig eens terug om de laatste nieuwtjes te raadplegen! Vond je dit een inspirerend artikel? Deel dit met je eigen netwerk!

